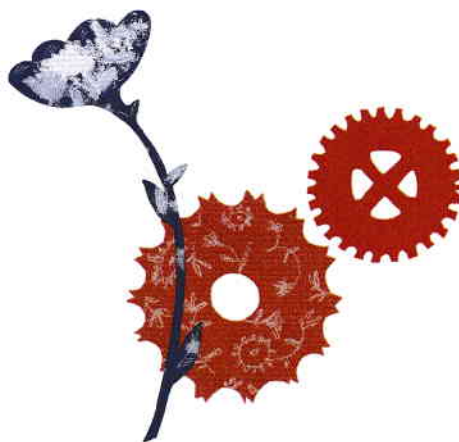

VICTORIA PĂTRAȘCU
CRISTIANA RADU

ZURALO

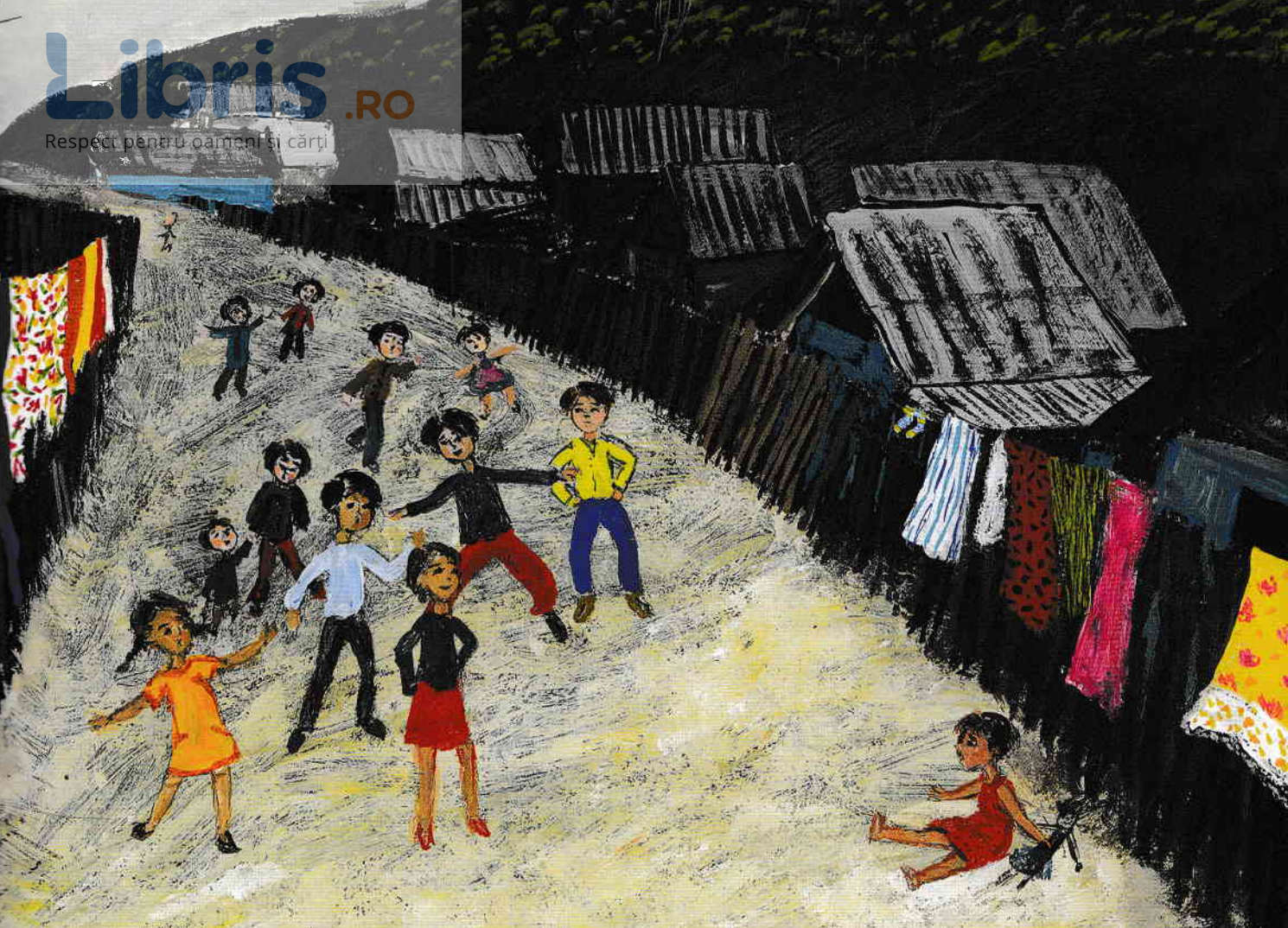
ȘI ROTIȚA FERMECATĂ

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

Undeva, dincolo de Dealul Burtos, se întindea o țară cum nu se mai văzuse, Țara caselor verzi-albastre. Oamenii care locuiau aici erau săraci și abia reușeau să-și ducă traiul de pe o zi pe alta.

Asta se întâmpla fiindcă peste ținutul ăsta stăpâni erau vulpile și vulpoii. Jivinele astea viclene și rele furau neîncetat din curțile oamenilor. Dintr-o curte luau o găină, din alta o rață, din a treia un curcan.

Ba, uneori, mai intrau și în case și șterpeleau ce le cădea la îndemână. Și nimeni nu îndrăznea să le zică nimic. Pentru că tuturor le era frică de vulpi. De atâta sărăcie, femeile și bărbații în putere plecaseră să muncească în alte ținuturi, mai bogate. Iar în țara cea mică, plină de case verzi și albastre, rămăseseră doar bătrânii și copiii.

În palatul lor din pădure, vulpile și vulpoii se adunau să chefuiască. Dansau și se distrau. Și nu pierdeau ocazia să-și bată joc de bieții oameni.

— N-am văzut oameni mai proști, zicea Împărăteasa Ciordela ronțâind un copan de pui. I-ai văzut cum se ascund, cât le este de frică? Dacă ne punem în cap, le furăm și copiii.

— Nu-i o idee rea, zise împăratul Rubah Coadă Lungă. Nici nu mai

trebuie să vânam prin pădure. Poate, data viitoare, luăm și doi-trei copilași. Hi-hi-hi!

Și vulpile hohoteau de zor. Iar oamenii le auzeau, se înfricoșau și deveneau tot mai triști.

„Cine să ne ajute? Cine să ne scape de vulpile astea rele?”, se întrebau ei. Dar nu primeau niciun răspuns. Căci nimeni nu avea curaj să le înfrunte pe hoțomanele de vulpi.

